

Konec iluzí a nová epocha

Před třiceti lety se rozpadla poslední koloniální říše a studená válka skončila. Skutečně? Možná nám v té desinformační mlze něco uniklo. Pomalé dlouhodobé procesy nevnímáme správně. Stejně jako žába, kterou uvaříme, když budeme vodu v hrnci pomalu, pomaloučku zahřívát.

Řízená destrukce socialistického bloku

Začátkem 80. let bylo technologické a hospodářské zaostávání SSSR zřejmé, stejně jako politický debakl komunismu. Invaze do Afghánistánu (1979), sestřelení jihokorejského civilního letadla (1983), financování komunistických režimů, pátých kolon a geril, mezinárodní izolace a stárnutí politbyra dostali SSSR do slepé uličky. Poslední kapkou byla Reaganova politika uzbrojení.

Pád byl nevyhnutelný, nicméně nukleární velmoci se nehrouťí ze dne na den. Šéf KGB Andropov se rozhodl pro odvážný manévr: impérium rozpustit, provést strukturální změny a znovu je obnovit. Podobnou taktiku zvolili Rusové už v roce 1917, když uzavřeli s Německem mír za cenu „územních ztrát“.

Po 22 letech v paktu Molotov–Ribbentrop si pro „svá území“ znovu přišli. Potřebný čas získal Gorbačov politikou „uvolňování“ (1985–91). „Zchátralý dům“ se podařilo nenápadně připravit a „odstřelit“ tak, aby majitelům nadělal minimální škody. Perestrojka, glasnost, zakládání prognostických ústavů v evropských satelitech, jejich osamostatnění, srpnový moskevský puč, rozpad SSSR, brutální privatizace a Putinův „návrat ke kořenům“ jsou etapy scénáře dvacetiletého cyklu. Většina aktérů nejspíš znala jen svou část úkolu, jak to u utajených operací bývá. Chaos na šestině souše si nikdo nepřál, došlo k němu tedy pouze v Rumunsku a Jugoslávii (které KGB neměla pod kontrolou). Jak moc se plán lišil od dnešní reality, se zřejmě nikdy nedozvíme, archivy KGB budou mlčet.

Velký třesk – listopad 1989

Změna visela ve vzduchu už od podzimu 1988. Šlo jen o správný čas, formu a hloubku. Na značkách čekali komunisti, reformní komunisti, bývalí komunisti a taky rodící se opoziční hloučky, kde dominovala Havlova skupina.

K událostem 17. listopadu existuje řada výkladů a desinformací. Jisté je, že studenti se na Národní třídě neocitli náhodou, že „mrtvý student Šmíd“ alias agent Zifčák byl poslední kapkou, která vyhnala lidi do ulic a po deseti dnech celonárodních demonstrací vedla k rozhodující generální stávce. Bílá místa v našich znalostech ale nesnižují význam listopadu! Po čtyřiceti letech represí, vražd a vyhánění do emigrace rozhodující část národa řekla DOST! Nebylo jisté, zda nezakročí policie, milice nebo po čínském vzoru armáda. Použití síly ale překvapivě zakázala Moskva!

Rozhodující byly první tři týdny. Adamec, Urbánek, Mlynář ani Dubček neuspěli, teprve Havlova skupina. Nebylo možné uhrát víc, než se podařilo dohodnout. U moci bylo 1,5 milionu komunistů a maďarský scénář z roku 1956 si nepřáli ani jejich nepřátelé.

Komunisté v první vládě vyjednali těsnou většinu, kterou vzápětí ztratili, když Čalfa, Komárek a Dlouhý z KSČ vystoupili. Na ulicích se objevily odpadkové koše s nápisem „Zde odhazujte průkazky KSČ“. A komunisté odhazovali. Z milionu jich v Česku zbylo 35 000.

Dnes víme, že na změny byli nejlépe připraveni reformní komunisté, StB, Prognostický ústav (založený KGB v roce 1984), Podniky zahraničního obchodu (PZO) a veksláci. Velká přesila. Opoziční skupinky nebyly politickými organizacemi, byly nejednotné a nepřipravené. Chyběli odborníci nezatížení minulostí. Proti vracejícím se exulantům byla živena nevraživost.

Role StB v listopadu 1989 není věrohodně zmapována. Lidi měla všude, lze tedy soudit, že situaci sledovala a spoluutvářela. Je těžké si představit, že by tak činila bez vlivu KGB, jejíž přítomnost je doložena. Skartace svazků byly zahájeny už 17. listopadu. Některé se „ztratily“ nebo byly odvezeny do Moskvy, veřejnosti byly ponechány seznamy a méně významné svazky.

Komunismus byl mrtev, členové bolševického KLANU nikoliv. Přečkali chaos a zajistili kontinuitu s minulým režimem: personální, legislativní a majetkovou. Už po týdnu se komunisté objevili v občanských fórech a stávkových výborech. To nebylo možné bez **instrukcí shora!** Opozice byla ve hře, ale lišák měl kvér a rozdával karty. To, co dnes vnímáme jako chyby, bylo maximum možného. Většina řadových komunistů se od KSČ natrvalo odvrátila (těm je třeba upřímně poděkovat), jiní ale plně využili postavení, informací a kontaktů a stali se oligarchy či zaujali vysoké pozice ve státní správě, justici, politice, v médiích a strategickém businessu. Teprve čas ukazuje, kdo je kdo.

Velká privatizace – utajený puč v režii prognostáku

Kde jsou peníze, tam je moc. Opozice neměla ekonomický program. Jen lidi z Prognostáku jezdili studovat západní tržní ekonomiku: Komárek, Klaus, Zeman, Dlouhý, Tříška, Stráský, Ježek, Dyba, Dolejš, Ransdorf, Mládek, Kočárník a taky „slavný“ Karel Koecher, který jako agent KGB pronikl do centrály CIA, byl v USA odsouzen na doživotí a v roce 1986 vyměněn za ruského disidenta.

Teprve velká privatizace 1992–1994 byla skutečným **bodem zlomu**. Na jejím počátku byla „volba“ mezi rychlou a pomalou cestou, Klaus, nebo Komárek. Marně odborníci doporučovali nejdříve vytvořit legislativní rámec a pak privatizovat. Jak ale ukazuje srovnání s Mečiarovým Slovenskem, obě cesty vedly k stejnému cíli. Chyby privatizace jdou rovněž na vrub komunismu, nebýt vyvlastnění, nebylo co privatizovat.

Opoziční smlouva – nenápadný bod obratu

Opoziční smlouva (1998–2002) smrtelně poškodila zárodek demokracie. Klaus a Zeman podepsali na čtyři roky „pakt o neútočení“ a mimo jakoukoliv kontrolu si **rozdělili moc**, zbytek státního majetku a pozice. Politicko-ekonomický monoblok nebyl rozlomen, nedošlo k oddělení moci politické a hospodářské kontrolované skutečnou opozicí. Potřebné zajistili zákulisní hráči. Tak byl záměrně zlikvidován hlavní antikorupční mechanismus. Spolužáci z VUMLu si mohli znovu plácnout a nerušeně zasednout v dozorčích radách bank, strategických korporací a jinde. Přišlo to, co muselo přijít. Demokracie se nenápadně začala proměňovat v demokracii imitovanou, což poprvé ukázal neúspěch akce „Děkujeme, odejděte“ (1999), namířené proti Klausovi a Zemanovi.

Sametové úspěchy a prohry

Havlův příběh, lidskost a osobní kontakty vynesly Česko na 14 let na první stránky světových deníků. Zasloužil se o rychlost změn, přijetí do EU a NATO. Byly obnoveny základy parlamentní demokracie, soukromé vlastnictví, vznikl senát, ústavní soud, ÚSTR, byly přijaty zákony restituční, lustrační, o zločinnosti komunistického režimu, vznikla veřejnoprávní média. Po Havlově odchodu se propadáme do bažiny provinciálnosti a buranství, záměrně vytvářené přáteli starých pořádků. Na první stránky světových deníků se dostáváme, pouze když Klaus krade propisku, Zeman vrávorá u korunovačních klenotů nebo si Babiš plete Česko s Čečenskem.

A co všechno se nezvládlo?

- Heslo „nejsme jako oni“ nás přišlo draho. Nepodařilo se zakázat KSČ a zabavit majetek, odsouzení komunismu bylo symbolické, zločiny nebyly potrestány. Iniciativa „Děkujeme, odejděte“ přišla pozdě, bolševický KLAN byl připravený.
- Havlova podcenění významu politických stran bleskově využil Klaus k „vytunelování“ Občanského fóra a po Zemanově vstupu do ČSSD politickou scénu ovládl Prognosták.
- Zakonzervování komunistické justice prosazené Klausem umožnilo privatizační zločiny. Její suplování Zemanovými exekutory vytvořilo armádu „neúspěšných“ – Zemanových voličů.
- Parametry privatizace určil KLAN: Maximum majetku minimálnímu počtu rukou. Vyvoleným naordinoval „bankovní socialismus“, ostatním kapitalismus 19. století a exekutory.
- Nepodařilo se rozlomit politicko-hospodářský monopol, 70% privatizérů byli bývalí komunisté. Nová normalizační masáž je žene do houfu a hrozí rozdělením i nastupující generace. Znovu je vytvářena kasta „vyvolených“, likvidována střední třída a populisticky veleben tzv. „lid“.
- V médiích se podařilo tabuizovat nejpálčivější témata. Stačil k tomu třeba telefonát z ruské ambasády.
- V důsledku těchto opomenutí se KLANU podařilo vytvořit **PATOLOGICKÉ PROSTŘEDÍ** (legislativní, podnikatelské, mediální, morální), dále rozvíjené „lidským faktorem“. Záměrné sabotáže jsou

důmyslně ukryty za šlendrián a osobní prospěch, lze ale snadno dedukovat jejich terče: členství v NATO a EU, senát, zahraniční politika, tajné služby, veřejnoprávní média, energetika, budování infrastruktury, důchodová a zdravotní reforma, školství a věda, kultura, justice, korupce, zkrátka vše, co nás může vzdálit od civilizované Evropy a přiblížit Rusku.

Nikdy není pozdě chyby napravit a demokracii dobudovat, jejím nepřátelům navzdory. Masaryk požadoval 50 let, které nám nebyly přány. Dnes se zdá, že je to úkol pro další generaci, což koresponduje s názorem Václava Havla na sklonku jeho života.

Hledání viníka aneb zloději křičí „chyťte zloděje“

V roce 2005 Putin prohlásil rozpad Sovětského svazu za „největší geopolitickou katastrofu století“ a soudruzi pochopili, že jejich „poslední bitva vzplála“. Bitva o radar v Brdech byla zkouškou síly. Nastal čas zveřejňování privatizačních, korupčních a jiných skandálů. Klausův kapitalismus a Zemanovi exekutoři podle plánu přinesli ovoce ve formě statisíců podvedených a okradených. Soudruzi na sebe napráskali, i co neudělali. Mailem a Facebookem se začal šířit „tekutý hněv“, vše dobré z posledních 20 let bylo zapomenuto. Korunu všemu nasadila Klausova amnestie.

S bojem proti korupci vystoupili jako „předkapela“ věci veřejné, zřejmě s úkolem natropit chaos v Nečasově vládě (ministerstvo dopravy se z jejich mise dodnes nevzpamatovalo). V ústraní se mezitím připravoval prominentní komunistický oligarcha agent Bureš, obklopený třicítkou bývalých důstojníků a **agentů StB**.

Estébáci v zákulisí, v businessu a v politice

V roce 1990 ministr **Sacher** (agent KGB) rozpustil část StB s půlročním odstupným. Agenti se mohli připravit na velkou privatizaci (v té době měla StB 15 000 zaměstnanců a 30 000 informátorů, v síti KGB bylo 7500 lidí). Estébácké metody byly záměrně zavlečeny do hospodářské sféry. Kdo někdy nahlédl do „světa her“, nemůže být v klidu. Partička „desetníkoveho mariáše“ se může kdykoliv změnit v černého Petra, poker nebo ruskou ruletu. Čím větší peníze, tím hůře.

Ještě závažnější je použití konspiračních metod v politice. Podle profesora Andreje Zubova „politika je jako kus látky, na jejímž rubu něco vyšíváme tak, aby na líci vznikl pěkný vzor“. Pro „divoký Východ“ to platí desetinásobně (netýká se oficiálních kuloárů, rezortních lobbistů, profesních komor, pouze organizovaného zločinu, na nějž lze snadno napojit zahraniční rozvědku).

Ze zprávy BIS 2010: „... Skupinky podnikatelů napojené na ruské tajné služby... dokáží ovlivňovat rozhodnutí zastupitelstev až na lokální úrovni.“ Cílem je politiky zkorumpovat a po vstupu do vysoké politiky je využívat.

Estébáci a „přátelé starých pořádků“ infiltrovali politické strany, státní správu, justici, média, strategický business. Většinou stačilo aktivovat ty, kteří tam už byli. Ještě se divíte, proč nemáme dálnice, rychlovlaky, důchodovou reformu a moderní školství a proč je 900 000 občanů v exekuci?

Několik konspiračních postřehů:

- Členem sítě se člověk stane z přesvědčení, za peníze, pro uspokojení ega nebo vydíráním, nejčastěji kombinací. Od drobných úkolů adept jednoho dne postoupí za hranici, odkud není návratu, stává se členem KLANU.
- Člen sítě může být spící buňkou, informátorem, krtkem, bílým koněm, provokatérem, náповědou, guru, šedou eminencí, nebo třeba užitečným idiotem. V utajených operacích nejlépe pracují lidé, kteří o tom nemají tušení. Takových je překvapivě mnoho!
- Morálka neexistuje, vše je dovoleno. Hnusná lest, podraz, tunel sklízejí v KLANU a u hlupáků potlesk.
- Infiltrace, převleky, mimikry. Očividní nepřátelé mohou být ve skutečnosti spojenci a něco chystají. Když někdo náhle změni chování, zkontrolujte ho ve **svazcích StB**.
- Když to nejde jedním extrémem, půjde to opačným extrémem. Hlavně mimo zlatou střední.
- Zvlášť důležité úkoly jsou obsazeny dvojmo. Zvlášť významné operace jsou provázeny akcí pro odlákání pozornosti.
- Zatloukat, zatloukat, a když na to přijdou, tak zatloukat. Profláknuté akce zakryje sprška desinformací.
- Agent odhalený jinou rozvědkou je získáván pro spolupráci. Na frontové linii zpravodajské války se nachází řada dvojitých agentů riskujících život. Hra „já vím, že víš, že vím...“ může mít mnoho podob a vyžaduje ty nejlepší hráče.

- Umění lhát je základní know-how. S pravdou a lží se pracuje jako s lístkovým těstem: přeložit a rozválet 10x za sebou. Židovské přísloví říká: Poloviční pravda je celá lež.
- **Dichotomie** je rozdělení společnosti na dvě skupiny, které spolu nekomunikují, ale bojují za svou pravdu.
- Podlost a hulvátství nemá horní hranici, hlupáci je vždy ocení.
- Peníze mají velkou moc, ale všechny koupit nelze.

Salámový puč 2013: Proletáři a oligarchové, spojte se

Začátkem roku 2013 přišlo oživení světové ekonomiky a prezidentem se pomocí lží a **ruských peněz** stal Miloš Zeman. Správný čas pro nákup Mafry a vyslání ozbrojeného komanda na Úřad vlády k jejímu svržení. Začal nekonečný zlý sen. Zeman svévolně rozpustil Sněmovnu, ačkoliv v ní byla většina schopná vládnout. Od té doby duo Zeman–Babiš vládne bez ohledu na ústavu a neexistuje politická síla, která by to dokázala ukončit. **Klaus–Zeman–Babišův** KLAN s podporou komunistů, SPD a části ČSSD obsazuje pozici za pozicí. Pomalu se blížíme ruskému modelu vlády jedné strany se stafáží několika marginálních stran. S dnešními znalostmi tuto událost nelze nazvat jinak než **PUČ**. Jeho ideová prázdnota nebyla za 6 let ničím zaplněna, kromě drobných úplatků jako koblíhy a slevy jízdného režim nic nepřinesl. Boj s korupcí zůstal na papíře. Spiknutí nejbohatších s nejchudšími proti střední třídě je absurdnější než Havlovy hry.

Místo komunismu oligarchie a antiamerikanismus

70 let komunismu tragicky prokázalo jeho zrůdnost. Sliboval ráj na Zemi a přinesl peklo. Rudý experiment stál život sto miliónů lidí, víc než nacismus a morové rány. Dnes tato ideologie živoří jen v KLR, na Kubě a ve Venezuele. Co je marxismus ve skutečnosti? Je to návod, jak hrstka predátorů může uchopit a udržet moc: ukradením majetků, vyvražděním potenciálních odpůrců, trvalým zastrašováním a rozdělením společnosti na kastu vládců a poddaných. Nejdál zašli Polpotovci, kteří vyvraždili čtvrtinu Kambodžanů. Nejvíce lidí zemřelo v Číně a nejsystematičtěji „diktaturu proletariátu“ pojal Stalin určením kvót pro plošné vraždění v guberniích. Člověk se stal číslem ve statistice. Dnešní Rusko a Čína nemají s komunismem nic společného, jsou to „kapitalistické“ ekonomiky ovládané (post)komunistickými KLANY. Vyvraždění tvořivé a sebevědomé střední třídy zde ještě dlouho bude překážkou vzniku spojitě sociální struktury, bez kast.

Reagan nazval SSSR „říší zla“ a podle toho s ním jednal. Co je ale dnešní Rusko, když se jeho vůdcové k obludnému režimu nepřestali hlásit?

Čínské přísloví říká: Nemůžeš-li nepřítele porazit, obejmí ho. Kreml ale považuje Západ za nepřítele! Je bláhové tento fakt ignorovat a je vlastizrádné zapomínat, koho „objímáme“, s kým obchodujeme. Je tragické, jak část západní inteligence naivně nebo cynicky naskočila na Stalinovu potěmkiádu, „vláda dělníků a rolníků“ nikdy neexistovala. O to ostudnější jsou **dnešní pokusy** o sblížení s agresivní oligarchií.

Takhle hodnotí Rusko ti, kdo ho dobře poznali:

- „Kdyby na Lubjanku v Moskvě dopadly dvě rakety, světový terorismus by se snížil o 80%.“ (**Vladimír Bukovskij**, disident)
- „Migrační krizi v Evropě vyvolal Putin. Rusko poté, co na ně EU udělila sankce, dospělo k rozhodnutí: Pojdme jim zavařit. A ... dali tisíc dolarů na hlavu uprchlíka, který bude dopraven ze Sýrie do Evropy. Milion uprchlíků – to je miliarda dolarů. Pro Putina jako nic ...“ (**Anton Gerašenko**, ukrajinský poslanec)
- „Za vším zlem na Zemi hledejte Rusko.“ (Petro Porošenko, ukrajinský prezident)

Rusko ovládají tajné služby: 50 000 důstojníků, 150 000 techniků a 10 milionů spolupracovníků po celém světě. Slušná armáda pro hybridní válku! Spolupráce s mafiemi jim nedělá problém. V krizových oblastech nasazují své lidi do všech zneprátených proudů a vytvářejí chaos, který pak ovládají. Tisíce náhodných obětí je netrápí. Pro tajné služby demokratických zemí něco nemyslitelného!

Ruskou ideologií je nacionalismus a imperialismus, Rusové věří ve svou nadřazenost a mesiášství. Demokratický svět je vnímán jako „americká zóna vlivu“. Pravda, nebyť USA, ruské impérium by dnes sahalo od Čukotky po Lisabon. Připomíná to vtip z doby komunismu: „USA se neustále vměšují do vnitřních záležitostí Ruska, a to na celém světě.“

Země, kde „zítra znamenalo včera“, zdegenerovala na zločinecký stát, jehož ideologií je antiamerikanismus.

A Čína? V médiích čteme, jak jsou uvězněným odpůrcům režimu odebírány orgány k transplantacím. To je ale eufemismus pro porážení nevinných lidí jako dobytčat a rozprodávání jejich těl! To provádí čínský stát svým občanům! Kromě genocidy a kanibalismu neexistuje odpornější nakládání s lidskou bytostí! Ano, demokracie je pro diktaturu smrtelným nebezpečím. Ale i naopak.

Evropo! Demokracie! Braňte se!

Nepřekvapuje, že státy východní Evropy jsou prošpikované agenty KGB pasoucími rozsáhlé páté kolony. Západní Evropa na tom ale není lépe! ([Applebaumová](#), [Lucas](#).) Rusko má na Západě své firmy, financuje levý i pravý extrémismus a za své peníze chce práci! To, co v 30. letech prováděli Hitler se Stalinem, zvládá Putin sám. Kromě placených stran a politiků jsou to skupiny aktivistů, lidé v médiích, na školách a jinde. Produkce desinformačních médií a trollích farem se šíří sociálními sítěmi, bulvárem i oficiálními médii a vyděšení důchodci si je přeposílají řetězovými maily. To je Gerasimovova [hybridní válka](#), ruská vojenská doktrína od roku 2013. Úkolem desinformací není přesvědčit, ale znejistit, vyvolat chaos. Čím větší nesmysly, tím lépe ([A. Alvarová](#): „...Práva pedofilů může hájit opravdu snad jen agent KGB...“) Co si máme myslet o účasti předsedy komise EU na odhalování pomníku Karla Marxe? Je jedno, jestli J. P. Juncker neví, co dělá, nebo na něj mají v Moskvě kompro.

Co si máme myslet o plynovodu Nord Stream 2, který zvýší závislost na ruském plynu, podkope Ukrajinu a přispěje Rusku na podporu mezinárodního terorismu? Prodáme Putinovi provaz, na kterém nás oběsí? Rusko nevynechá jedinou příležitost k podrytí Západu. Putinovi oligarchové financují „soukromou armádu“, skupují nemovitosti tu v Londýně, jindy v Katalánsku atd. Tak po krizi irské přišla krize portugalská, řecká, uprchlická, katalánská, brexit, byly napadeny volby v USA. Trump sice není to, co si Putin představoval, společnost je ale dokonale rozpolcená. Doufejme, že odchod Británie z EU usnadní její integraci v obraně a zahraniční politice. Je třeba se bránit proti nebezpečí z východu, z jihu a z kyberprostoru.

Skutečné výzvy 21. století

Člověk se vymknul přírodě a ohrožuje sám sebe. Na cestě „od tlupy k mraveništi“ nás čekají úkoly strukturální, sociologické a etické, slévající se v politické a vojenské. Máme nové technologické možnosti, ale i rostoucí globální problémy. Ke klasickým (přelidnění, nedostatek vody a potravin, hrozba jaderné války, ekologie, nedostatek surovin a energie, civilizační choroby, terorismus, rasismus, zaostalost, nevzdělanost) přibyla nová hrozba: Jaká bude „umělá inteligence“? Budou stroje člověku sloužit, nebo se vývoj vymkne kontrole, jak se to stalo s využitím atomu? Platí etická pravidla euro-amerického typu i pro umělou inteligenci, nebo soupeření s „Velkými bratry“ z Východu a s jinými kulturami přinese „nemilá překvapení“? Čapkovy otázky dnes mají novou naléhavost.

Stav globálních institucí neodpovídá současným potřebám. Nová řešení přinesou kulturně a technologicky vyspělé země, nikdo to za ně neudělá! Algoritmus změny musí obsahovat všechny předvídatelné proměnné, včetně nepřátelských útoků. Cílem je dokončení kvalitativního technologického skoku s minimální mírou chaosu. To bude v EU vyžadovat kategorickou obezřetnost k pravicovým i levicovým úletům a trpělivé hledání „zlatých středních cestiček“.

Mlýnek dějin se otáčí stále rychleji. Hodnoty ctěné Evropany jako pravda, čest, důstojnost, láska k bližnímu a k příštím generacím, soukromé vlastnictví, soutěž, solidarita, životní prostředí, udržitelnost, lidská práva, právní stát, demokracie... tu zůstanou, protože se týkají každého jednotlivého člověka. [Musejí zůstat](#).

[Poznámky, odkazy, literatura >>](#)

Lubomír Bombík

1.3.2020